

Mèxic D.F., 24 de agost del 1962

Estimats pares i Joan: ahir, dijous, no vaig rebre l'esperada carta de vostès. Aquestes darreres setmanes, les rebia un dia abans de costum, potser perquè jo he avançat la data de les meves i ara els escric els divendres. A veure si avui, amb l'ajut de Déu, tindrè notícies...

Les coses depenen ara de la resposta d'en Messeguer al seu oferiment. Ténim tota la documentació en tràmit i si no sorgeix cap imprevist, dintre de pocs dies tindrem els passaports. I ja hem de pagar la quantitat avançada que reclamen per fer efectiva la reservació. Falta un mes i mig per al dia de sortida del vaixell! Encara ens sembla mentida.

De mica en mica, procurem assossegar-nos i prendre'ns les coses amb més calma. Ja ni fem cas de les informacions que parlen de noves vagues a Astúries i preguem, només, perquè no hi hagi cap daltabaix. Aquí, entre els exiliats, segueix propagant-se la febre del retorn. La Magdalena, filla d'en Francesc Ursul (el marit de la Zina), es troba actualment de vacances a Catalunya i està tan engrescada que ha escrit expressant el seu desig de quedar-s'hi. I el seu pare hi accedeix! L'Ursul, que fins fa poc deia que no tenia ganes de tornar, ha fet un viratge en els seus sentiments i ara ja diu que, si pot vendre la seva part en el negoci que té, no s'hi pensaria gens. El dimecres passat, que fórem a sopar a casa seva, ens digué que des d'ara enfocarà la seva vida en aquest sentiment. També fa plans en vistes a la repatriació i l'Anna Lluelles, vídua de l'actor Enric Lluelles. El pare deu saber qui era. Ella és una dona gran, que viu sola a Mèxic, i ja s'hi sent extranya i desemparada; crec que necessita tornar amb més urgència que ningú, i així li aconsellem.

El Tísner i la seva família també veuen augmentar cada dia la seva impaciència. Estan passant una mala tongada, una d'aquestes èpoques de la vida en les quals sembla que tot surti al revés; va quedar-se sense feina, poc després topà amb el cotxe i, ultra la destrucció del mateix, resultà amb tres costelles trencades -no fou major el dany per miracle- i, per acabar d'adobar-ho, ahir van haver d'operar d'urgència a la Lluïsa, la seva esposa. L'operació va anar bé i sembla que dintre de pocs dies farà vida normal, però tot s'afegeix al feix del Tísner. Els convé molt començar una nova vida i, és clar, en pensar-ho tenen els ulls fixos en Catalunya. Aquells pressumptes parents nostres -els Rossinyol, de Rubí-, emprenen viatge la pròxima primavera, i ja estem convidats a un memorable berenar que haurà de tenir lloc a can Ximelís, casa pairal dels Rossi-

nyol. Pel que veiem, la colònia catalana de Mèxic quedarà despoblada i no ho tindrà pas.

Com els va la busca de la casa? No cal dir com estem d'impacients per a rebre'n notícies. Endevinem que és un problema gros i que també ens donarà feina per al futur, per a l'allotjament definitiu.

Ja he comunicat "oficialment" a UTEHA la meua propera marxa i un dels vells amics, el Dr. Colon, m'ha recomanat que vagi a veure el doctor Pius Font Quer, alt empleat de l'Editorial Labor i el botànic i naturalista més eminent del país. Potser en Joan el coneix... Segons em digué el doctor Colon, és molt possible que, per aquest conducte, trobi feina de la meua especialitat i m'assegurà que, de totes maneres, em serà donat un cordial acolliment. El senyor González Porto ha estat recentment a l'Argentina i ara és -o està a punt d'anarhi- a Alemanya, on hi haurà un Congrés que li interessa. Es compta que a finals de setembre estarà a Mèxic; m'agradaria parlar-hi abans d'anar-me'n, per veure sota quins vents es troba ara el seu esperit. El senyor Ruiz Ponseti espera també l'arribada de l'"amo" per a plantejar-li la seva qüestió, que segons creu desembocarà en la seva sortida de la casa.

Quasi cada nit somio retorns a Barcelona, de vegades amb tot de complicacions i d'altres amb tot d'alegries. Deu ésser efecte de la tensió d'esperit, ja que, com és natural, no pensem en altra cosa. Ni parlem de res més. Els nens, a desgrat que procurem prevenir-los que no tot serà planer i bonic (per a evitar-los desenganys), estan amb una il·lusió i una eufòria que gairebé no els podem aguantar.

Suposo que els Peypoch ja deuen estar fent preparatius de retorn. De retorn provisional, podríem dir-ne, ja que digueren tenir el propòsit de tornar definitivament la pròxima primavera. En Marc Aureli (el comprador del nostre pis) va acabar fa tres dies la carrera de metge i ara només espera que ens en anem per a casar-se i prendre possessió de la casa. Es pot dir, doncs, que hem cremat les naus, com Cortés, i que ja ens seria molt difícil fer marxa enrera.

En Vidal em deu resposta a la carta on li demanava consells per al viatge, en la seva qualitat d'ex-representant de la Cia. Transatlàntica a Mèxic. Però no m'escriví i, si tarda més a fer-ho, els seus consells ja no em serviran de res. El qui ens arregla totes les coses referents a la travessia, és un antic empleat seu, el senyor Marinel-lo (ja els ho vaig dir en una carta anterior), que treballa ara en una agència nomenada "Viajes Internacionales ITER". Molts catalans li confiaven les seves anades i vingudes. Em sembla -no li he preguntat directament- que és fill del desaparegut Manuel Marinel-lo. El coneixia, pare?

Si tot va tal com ho tenim projectat, el 6 o el 7 d'octubre sortiríem cap a Veracruz, per a esperar el vaixell, el calendari del qual sembla ésser una mica irregular. A les agències no asseguruen les dates d'arribades i sortides, sotmeses als atzars de la càrrega i descàrrega a cada port. Bé: el paper em fa plegar. Una abraçada ben forta de tots per a tots!

Pere